AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2008. január 31. *

A T-95/06. sz. ügyben,

a **Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana** (székhelye: Valencia [Spanyolország], képviselik: S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno és M. Delgado Echevarría ügyvédek)

felperesnek

a **Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO)** (képviseli: M. Ekvad, meghatalmazotti minőségben, segítői: D. O'Keefe solicitor, J. Rivas de Andrés és M. Canal Fontcuberta ügyvédek)

alperes ellen,

a másik fél a CPVO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban:

* Az eljárás nyelve: spanyol.

a **Nador Cott Protection SARL** (székhelye: Saint-Raphaël [Franciaország], képviselik: M. Fernández Mateos, S. González Malabia és M. Marín Bataller ügyvédek),

a CPVO fellebbezési tanácsa által a Nadorcott mandarinfajta közösségi növényfajtaoltalomban való részesítésével kapcsolatban 2005. november 8-án hozott határozata (A 001/2005. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnökként eljáró bíró, I. Pelikánová és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. március 21-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel a CPVO-nak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. július 7-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. július 3-án benyújtott válaszbeadványára,

a 2007. július 4-i tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 A közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló, 1994. július 27-i 2100/94/EK tanácsi rendeletnek (HL L 227., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 16. kötet, 390. o.; a továbbiakban: alaprendelet) az oltalom megadása elleni kifogásról szóló 59. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A közösségi növényfajta-oltalmi jog megadásával szemben bárki írásbeli kifogást nyújthat be a Hivatalhoz.

(2) A bejelentőn kívül a kifogást előterjesztő személyek is félként vesznek részt a közösségi növényfajta-oltalmi eljárásban. A 88. cikk sérelme nélkül, a kifogást előterjesztő személy jogosult az okiratokba betekinteni, beleértve a szakmai szempontok szerinti vizsgálatok eredményét és az 57. cikk (2) bekezdése szerinti fajtaleírást is.

[…]

(5) A kifogást elbíráló határozatok a 61., 62. és 63. cikk szerinti határozatokkal együtt is meghozhatók”.

2 Az alaprendelet 67. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy „[f]ellebbezés nyújtható be a Hivatalnak a 20., 21., 59., 61., 62., 63. és 66. cikk szerint hozott határozatai ellen”.

3 Az alaprendelet 68. cikkének értelmében:

„Fellebbezést bármely természetes vagy jogi személy benyújthat – a 82. cikk rendelkezéseire is figyelemmel – a neki címzett határozat vagy az olyan határozat ellen, amelynek más személy a címzettje, de az előbbi személyt az közvetlenül és személyesen is érinti. Az eljárásban részt vevő felek jogosultak, a Hivatal pedig köteles részt venni a fellebbezési eljárásban”.

4 A Közösségi Növényfajta-hivatal előtti eljárások tekintetében a 2100/94/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó végrehajtási szabályok megállapításáról szóló, 1995. május 31-i 1239/95/EK bizottsági rendelet (HL L 121., 37. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 17. kötet, 327. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) „A fellebbezés elutasítása elfogadhatatlanság miatt” című 49. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[h]a a fellebbezés nem felel meg az alaprendelet rendelkezéseinek, különösen annak 67., 68. és 69. cikkének, vagy e rendelet rendelkezéseinek, különösen 45. cikkének, a fellebbezési tanács értesíti erről a fellebbezőt, és – amennyiben lehetséges – felszólítja, hogy a hiányosságokat az általa megjelölt határidőn belül pótolja”, és „ha a fellebbezést a határidőn belül nem egészítik ki, a fellebbezési tanács, mint elfogadhatatlant, elutasítja”.

5 A végrehajtási rendeletnek a Közösségi Növényfajta-hivatal (CPVO) előtti szóbeli szakaszra vonatkozó 50. cikke pontosítja az alábbiakat:

„(1) Az ügy áttételét követően a fellebbezési tanács elnöke a fellebbezési eljárásban részt vevő feleket az alaprendelet 77. cikkének rendelkezései szerint haladéktalanul beidézi a szóbeli eljárásra [helyesen: szakaszra], és felhívja figyelmüket az e rendelet 59. cikkének (2) bekezdésében foglaltakra.

(2) A szóbeli eljárást [helyesen: szakaszt] és a bizonyítást [helyesen: bizonyítás-felvételt] lehetőleg egy tárgyalás keretében kell lefolytatni.

(3) A folytatólagos tárgyalás [helyesen: újabb tárgyalás tartása] iránti kérelem csak akkor fogadható el, ha az azt alátámasztó körülmények a tárgyalás folyamán vagy azt követően merülnek fel".

A jogvita előzményei

6 A felperes Alicante, Castellón és Valencia (Spanyolország) megyéi szinte valamennyi helyi mezőgazdasági szövetkezeteinek szakszervezeteit tömörítő szövetség.

7 A Nadorcott mandarinfajta jogosultja, M. N., 1995. augusztus 22-én átruházta az ezen fajtához kapcsolódó jogait M. M.-re. M. M. ugyanezen a napon közösségi növényfajta-oltalmi bejelentést tett a CPVO előtt.

8 A kérelmet a CPVO 1996. február 26-i *Hivatalos Közlönyében* tették közzé.

9 1997. március 21-én M. M. a Nadorcott fajtához fűződő jogait átruházta a beavatkozóra, és ezen átruházás tényéről értesítette a CPVO-t.

10 A CPVO 2004. október 4-i 14111. sz. határozatával (a továbbiakban: az oltalmat megadó határozat) közösségi növényfajta-oltalomban részesítette a beavatkozó növényfajtáját.

11 Az oltalmat megadó határozatot a CPVO 2004. december 15-i *Hivatalos Közlönyében* tették közzé.

12 2005. február 11-én a felperes fellebbezést nyújtott be a fellebbezési tanács előtt az oltalmat megadó határozattal szemben. A fellebbezés alapjául szolgáló jogalapok a 2005. április 14-i beadványban kerültek bemutatásra. A felperes különösen a fellebbezés elfogadhatóságával kapcsolatban beadványában arra hivatkozik, hogy a Nadorcott fajtaoltalomban való részesítése őt közvetlenül és személyében érinti. Az ügy érdemével kapcsolatban úgy véli többek között, hogy ez az oltalom semmis a szóban forgó növényfajta újdonságának és megkülönböztethetőségének hiánya folytán.

13 2005. február 24-én a beavatkozó beavatkozási kérelmet nyújtott be, és 2005. július 29-én külön beadványban fejtette ki érveit. Arra hivatkozott, hogy a felperes nem rendelkezik eljárási jogosultsággal, különösen mivel az oltalmat megadó határozat nem érinti őt közvetlenül és személyében. A beavatkozó ugyancsak vitatta a fellebbezés megalapozottságát.

14 2005. szeptember 15-i beadványában a CPVO előzetesen hivatkozott a fellebbezés elfogadhatatlanságára az eljárási jogosultság hiánya folytán. Az ügy érdemével kapcsolatban a CPVO ugyancsak a fellebbezés elutasítása mellett döntött.

15 A fellebbezési tanács előtti tárgyalást 2005. november 8-án tartották. A felperes arra hivatkozott, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikkének alkalmazásában a fellebbezési tanácsnak a tárgyalást megelőzően fel kellett volna őt szólítania olyan dokumentumok

benyújtására, melyek bizonyítják, hogy az oltalmat megadó határozat tagjait közvetlenül és személyükben érinti. A felperes azt kérte, hogy állapítsanak meg számára határidőt, annak érdekében, hogy visszatérhessen Spanyolországba egy erre vonatkozóan kimerítő dokumentáció összegyűjtése és bemutatása céljából, vagy legalábbis biztosítsák számára, hogy a tárgyaláson bemutathassa azt a nem teljes dokumentációt, melyet képviselői magukkal hoztak. A felperes kijelentette, hogy ez a dokumentáció tartalmazza azokat az iratokat, melyek felhatalmazzák fellebbezés benyújtására az egyéni mandarintermelők nevében, továbbá egy szerződést a Geslive (a beavatkozó Nadorcott fajtához fűződő jogainak és érdekeinek spanyolországi kezelésével és védelmével megbízott szervezet) és az Anecoop szövetkezet (szövetkezeti szakszervezet tagja, a felperes szövetség tagja) között a Nadorcott növényfajta hasznosítása után az ez utóbbi által fizetendő díj tárgyában.

16 2005. november 8-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a fellebbezési tanács – mint elfogadhatatlant – elutasította a felperes fellebbezését, mivel ezen utóbbi nem rendelkezik eljárási jogosultsággal. A fellebbezési tanács ugyancsak elutasította a felperesnek a dokumentumok benyújtásával kapcsolatos kérelmét.

A felek kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– a CPVO-t kötelezze a költségek viselésére.

18 A CPVO azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a keresetet nyilvánítsa teljes egészében megalapozatlannak;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére, továbbá másodlagosan, abban az esetben, ha a keresetet megalapozottnak találná, a CPVO-t kizárólag saját költségeinek viselésére kötelezze.

19 A beavatkozó azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a keresetet nyilvánítsa teljes egészében megalapozatlannak;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Indokolás

20 Keresetének alátámasztásául a felperes lényegében három jogalapot hoz fel, melyek közül az első a végrehajtási rendelet 49. és 50. cikkének megsértéséből, továbbá a gondosság és a gondos ügyintézés elveinek megsértéséből, a második a felperes eljárási jogosultságának a fellebbezési tanács részéről történő el nem ismeréséből, a harmadik pedig az indokolási kötelezettség elmulasztásából ered.

A végrehajtási rendelet 49. és 50. cikkének megsértéséből, továbbá a gondosság és a gondos ügyintézés elvének megsértéséből eredő első jogalapról

21 Az első jogalap két részre különül, melyek közül az első a végrehajtási rendelet 49. cikkének megsértésén, a második a végrehajtási rendelet 50. cikkének megsértésén alapul. A jogalap két részének keretén belül a felperes a gondosság és a gondos ügyintézés elveinek megsértésére is hivatkozik.

Az első jogalapnak a végrehajtási rendelet 49. cikke megsértéséből, valamint a gondosság és a gondos ügyintézés elvei megsértéséből eredő első részéről

A felek érvei

22 A felperes azt állítja, hogy abban az esetben, amennyiben fellebbezése nem felel meg az alaprendelet 68. cikkének, a fellebbezési tanácsnak a végrehajtási rendelet 49. cikke értelmében őt e tényről értesítenie kell, és fel kell szólítania a megállapított hiányosságoknak – a lehetőség szerint – a fellebbezési tanács által megjelölt határidőn belül történő pótlására. Márpedig a fellebbezési tanács sohasem értesítette a felperest arról, hogy nem rendelkezik eljárási jogosultsággal, és nem is szólította fel ennek orvoslására. A fellebbezési tanács magatartása tehát a végrehajtási rendelet 49. cikkének téves értelmezésén alapul.

23 Először is, a felperes álláspontja szerint a végrehajtási rendelet 49. cikkének olvasata alapján nem lehet azt állítani, hogy e cikk kizárólag a „fellebbezés nyilvánvaló hibáira" utalna. Mivel e rendelkezés kifejezetten említést tesz e hibák között az alaprendelet 68. cikkében foglalt elfogadhatatlanságról, kevéssé valószínű, hogy a közösségi jogalkotó kizárólag a nyilvánvaló hibákra szándékozott volna utalni, mivel egy

elfogadhatatlansági hiba sohasem nyilvánvaló. Tehát, függetlenül azon nehézségtől, amellyel a hiba kijavítása jár, a fellebbezési tanácsnak meg kell felelnie a végrehajtási rendelet 49. cikkében előírt kötelezettségnek, amennyiben a hiba kijavítása lehetséges. A felperes álláspontját e tekintetben nemcsak a gondosság és a gondos ügyintézés elvére alapozza, de a közösségi jogrend által a felperes számára biztosított garanciára is, amelyet nem lehet olyan megszorító módon értelmezni, mint az jelen esetben történt. A felperes továbbá a fellebbezésének az eljárási jogosultság állítólagos hiányára alapított elutasítására hivatkozik annak hangsúlyozása céljából, hogy a fellebbezési tanács nem vitatja sem azt, hogy a hiba létezik, sem pedig azt, hogy a tárgyaláson kételyeket táplált az eljárási jogosultság mérlegeléséhez szükséges bizonyítékok vonatkozásában.

24 Másodsorban, a felperes vitatja a fellebbezési tanácsnak a végrehajtási rendelet 49. cikkében foglalt „amennyiben lehetséges" kifejezésre vonatkozó értelmezését. Álláspontja szerint nem a fellebbezési tanács feladata annak vizsgálata, hogy a hiba könnyen kijavítható-e, és, még ha ilyen vizsgálatot el kellene is végeznie, mindig fel kell hívnia a felperest a hiányosságok pótlására. Mivel a fél, nem pedig a fellebbezési tanács feladata lenne, hogy megkísérelje a feltárt hiányosságok pótlását, ez utóbbi nem volt jogosult annak a kérdésnek a haladéktalan vizsgálatára, hogy a fellebbező orvosolni tudja-e azokat, vagy sem. Ez az értelmezés önkényességhez vezetne, mivel a fél valamely jogának gyakorlása az igazgatási szerv arra vonatkozó megállapításától függene, hogy a fél miként képes jogát gyakorolni.

25 Harmadsorban, a felperes kiemeli, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikkének szövegezése kogens, amikor arról rendelkezik, hogy a „fellebbezési tanács értesíti erről a fellebbezőt, és felszólítja, hogy a hiányosságokat az általa megjelölt határidőn belül pótolja". Vagyis ez a cikk kötelezi a fellebbezési tanácsot arra, hogy a felperest értesítse a hiányosságokról, és felhívja azok pótlására. Márpedig a fellebbezési tanács e két kötelezettségének nem tett eleget. Ugyanakkor, a felperes álláspontja szerint, a fellebbezési tanács nem köteles jelezni felé, hogy a hiányosságok pótlása céljából dokumentumokat nyújtson be. Ugyanis a végrehajtási rendelet 49. cikke ezt nem írja elő, lévén a dokumentumok benyújtása csupán egyike a feltárt hiányosságok pótlása céljából a fél rendelkezésére álló számos eszköznek.

26 Negyedsorban, a felperes úgy véli, hogy a többi félnek a fellebbezés elfogadhatóságával kapcsolatos kifogásairól szóló értesítés nem indokolja a gondosság hiányát a fellebbezési tanács részéről a végrehajtási rendelet 49. cikkében foglalt kötelezettség végrehajtása során. Ezen utóbbi nem rendelheti alá kötelezettsége teljesítését a felek állításaiban foglaltak vizsgálatának, és nem is járhat el kizárólag abban az esetben, ha a felek nem hivatkoznak a végrehajtási rendelet 49. cikkében foglalt hiányosságokra. Ugyanis nem „magánjogi eljárásról" van szó.

27 Ötödsorban, a felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács nem veszi tekintetbe a fellebbezési eljárás igazgatási természetét, amikor úgy véli, hogy a felperes eljárási jogosultsága hiánya orvoslásának engedélyezése egy, a felek által vitatott kérdés előzetes megválaszolását teszi szükségessé. A felperes emlékeztet arra, hogy az elfogadhatatlanság eljárásgátló ok, amelyet a fellebbezést elbíráló szerv hivatalból vizsgál. Következésképpen közömbös, hogy az eljárási jogosultság hiányára a felperesek hivatkoztak-e, vagy sem.

28 Utolsósorban pedig, a felperes első alkalommal az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyalás során hivatkozott arra, hogy az egyetlen dokumentum, melyet a fellebbezési tanács megküldött számára a tárgyalást megelőzően, egy, 2005. június 27-én kelt felfüggesztő határozat volt, melynek értelmében – a végső határozat sérelme nélkül – a fellebbezési tanács nem úgy ítélte meg, hogy a fellebbezés nyilvánvalóan megalapozatlan. A felperes arra hivatkozik, hogy e határozat alapján, továbbá a végrehajtási rendelet 49. cikke (1) bekezdése alkalmazásának elmaradása folytán jogos bizalmat táplált a tekintetben, hogy eljárási jogosultsága azt megelőzően kellő megállapítást nyert.

29 A CPVO úgy véli, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikkének a felperes által javasolt értelmezése nem megalapozott. A CPVO, miután úgy véli, hogy az eljárási jogosultság hiánya nehezen orvosolható, kijelenti, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikkében foglalt, az alaprendelet 68. cikkére történő hivatkozás kizárólag a tisztán formális hibák kijavítására vonatkozhat. Ezen túl, mivel a felperes az írásbeli szakasz folyamán válaszolt a beavatkozónak a közvetlen és személyében való érintettség hiányára vonatkozó megállapításaira, a felperes eljárási jogosultsága az ügy „érdemi

kérdésévé" vált. Következésképpen a fellebbezési tanácsnak nem kellett a fellebbezőt felhívnia ennek a – formális hibaként való – kijavítására. Egyébiránt, a CPVO álláspontja szerint az egyéni termelők által adott megbízások elfogadása egyenértékű lett volna azzal, mintha az eljárásba félként valamely új vállalkozás belépésének engedélyezésére került volna sor, mialatt a fellebbezésre megállapított határidő lejárt. Miután a fellebbezést saját nevében nyújtotta be, a felperes a tárgyalás során nem hivatkozhatott azon egyéni termelők által adott megbízásokra, akik szervezetének nem közvetlen tagjai.

30 A beavatkozó álláspontja szerint a fellebbezési tanácsnak nem kell előzetesen vizsgálnia, hogy a felperes által benyújtott iratokból következik-e, hogy ezen utóbbi ténylegesen rendelkezik eljárási jogosultsággal. A felperes feladata, hogy saját eljárási jogosultságára hivatkozzék, és előterjessze az erre vonatkozó bizonyítékokat. A végrehajtási rendelet 49. cikke kötelezi a fellebbezési tanácsot annak vizsgálatára, hogy ezen formális feltétel teljesül-e, ugyanakkor nem írja elő számára annak vizsgálatát, hogy a felperes ténylegesen rendelkezik-e eljárási jogosultsággal.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

31 Jogalapjának ezen részével a felperes felrója a fellebbezési tanácsnak egyrészt azt, hogy nem értesítette őt arról, hogy álláspontja szerint nem rendelkezik eljárási jogosultsággal, másrészt hogy nem szólította őt fel eljárási jogosultságának bizonyítására.

32 Elsősorban azt kell megvizsgálni, hogy a fellebbezési tanács, miként azt a felperes felrója vele szemben, megsértette-e a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdését. E tekintetben elöljáróban meg kell jegyezni, hogy ez a rendelkezés kötelezi a fellebbezési tanácsot egyrészt arra, hogy vizsgálja meg, a fellebbezés megfelel-e az alaprendelet és a végrehajtási rendelet rendelkezéseinek, másrészt hogy értesítse a fellebbezőt a feltárt hiányosságokról, és hívja fel őt azok pótlására, lehetőség szerint az általa megjelölt határidőn belül.

33 Annak vizsgálatával kapcsolatban, hogy a fellebbezés megfelel-e az alaprendelet és a végrehajtási rendelet rendelkezéseinek, meg kell jegyezni, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikke (1) bekezdésének többi nyelvi változata a fellebbezésnek a két rendelet rendelkezései összességével való megfeleléséről rendelkezik, míg a francia és görög változat a fellebbezési tanács számára a fellebbezésnek csupán az alaprendelet 67., 68. és 69. cikkei, valamint a végrehajtási rendelet 45. cikke rendelkezéseivel való megfelelésére vonatkozó vizsgálatot írja elő. Márpedig, mivel a közösségi rendeletek egységes értelmezésének szükségessége miatt valamely meghatározott szöveg nem vizsgálható elszigetelten, hanem kétség esetén az egyéb hivatalos nyelvi változatainak fényében kell értelmezni és alkalmazni (lásd a Bíróság C-64/95. sz. Lubella-ügyben 1996. október 17-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-5105. o.] 17. pontját, valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikke (1) bekezdésének francia és görög változata e passzusnak nem ad a többi nyelvi változatokhoz képest eltérő jelentést, és azokat az egyéb hivatalos nyelvi változatok fényében kell értelmezni és alkalmazni (lásd e tekintetben a Bíróság C-177/95. sz., Ebony Maritime és Loten Navigation ügyben 1997. február 27-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-1111. o.] 29–31. pontját).

34 Az értesítésre és a pótlásra való felhívásra vonatkozó kettős kötelezettséggel kapcsolatban meg kell állapítani először is, hogy különösen a végrehajtási rendelet 49. cikke (1) bekezdésének angol, dán, holland, német, olasz és spanyol változatából következik, hogy az – „amennyiben lehetséges" – az értesítésre, valamint a pótlásra történő felhívásra való kötelezettséget a megállapított hiányosságok pótlásának objektív lehetőségéhez köti. Tehát, ellentétben a felperes állításával, ez a rendelkezés annak érdekében, hogy felhívásait kizárólag a lehetséges javításokra korlátozza, a fellebbezési tanácsot annak mérlegelésére kötelezi, hogy lehetséges-e a felperes számára valamely hiányosság pótlása. Ugyanis, mivel a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdésében foglalt értesítési és pótlásra való felhívási kötelezettség célja az, hogy lehetővé tegye a fellebbező számára a fellebbezési tanács által feltárt hiányosságok megjelölt határidőn belül történő pótlását, e hiányosságok pótlásának lehetségesnek kell lennie. Márpedig, amint arra a CPVO és a beavatkozó hivatkozik, az eljárási jogosultság hiánya nem orvosolható.

35 Egyébiránt a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdése azt, amit „pótolni kell", franciául az „irrégularités", németül a „Mängel", angolul a „deficiencies", olaszul az

„irregolarità”, dánul a „mangler”, portugálul pedig az „irregularidades” szóval jelöli, amiből arra lehet következtetni, hogy a formális jellegű hibák kijavítására vonatkozik (lásd példának okáért e kifejezések használatát a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet [HL L 303., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.] 9. szabályának (1) bekezdésében és a közösségi formatervezési mintáról szóló 6/2002/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2002. október 21-i 2245/2002/EK bizottsági rendelet [HL L 341., 28. o., magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 31. kötet, 14. o.] 10. cikkének (1) és (2) bekezdésében). Hasonlóan a végrehajtási rendelet 49. cikke (1) bekezdésének második mondatában használt francia „rectifié”, a német „berichtigt”, a dán „berigtiges”, az olasz „rettificato” és a portugál „regularizado” kifejezések inkább a formális hibák kijavítására vonatkoznak (lásd példának okáért a 2868/95 rendelet 53. szabályát, illetve a francia, német és dán kifejezések tekintetében a 2245/2002 rendelet 12. cikkének (2) bekezdését), nem pedig az érvek vagy bizonyítékok kiegészítésére vonatkozó kérelemre, amelyeket az egyik fél még nem terjesztett elő, és amelyek a fellebbezésének elfogadhatóságára vonatkozó alapvető elemekkel kapcsolatosak, mint amilyen az eljárási jogosultság.

36 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdése nem kötelezi a fellebbezési tanácsot arra, hogy felhívja a fellebbezőt az eljárási jogosultság tanács által megállapított hiányának orvoslására, mivel ezen hiány alapvető hibának tekintendő, amelyet nem lehet e rendelkezés második mondatának értelmében „kiegészíteni”, és amelyet nem lehet orvosolni.

37 Másodsorban, figyelembe kell venni, hogy az értesítési kötelezettség a pótolható hiányosságok orvoslására történő felhívásra vonatkozó kötelezettséghez kapcsolódik. Ugyanis a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdése kötelezi a fellebbezési tanácsot annak vizsgálatára, hogy a fellebbezés megfelel-e az alaprendelet és a végrehajtási rendelet valamennyi rendelkezésének, máskülönben a fellebbezési tanács köteles lenne a fellebbezőt valamennyi elfogadhatósággal kapcsolatos problémáról értesíteni, beleértve azokat is, melyek nem orvosolhatók, ami viszont ellentétes e rendelkezésnek a fenti 34. pontban bemutatott céljával. Noha különleges helyzetekben valamely, orvosolhatatlan elfogadhatósági problémáról történő értesítés természetesen szolgálhat arra, hogy a fellebbezőt védelmezze valamely, jogvita tárgyát nem képező érvelésen alapuló határozattal szemben, az ilyen általános jellegű értesítési kötelezettség az esetek többségében tehernek bizonyul a fellebbezési tanács

számára, ugyanakkor pedig hatástalan, lévén a fellebbező nem képes a hiba orvoslására. A fentieken túl emlékeztetni kell arra, hogy jelen ügyben a felperes eljárási jogosultságának hiányára a felek már hivatkoztak, és ez szerepel a jogvita elemei között.

38 Ugyanis, mivel a 2005. február 24-i beavatkozási kérelem óta a felperes figyelmét felhívták e problémára, nem volt többé értesítésre szükség a fellebbezési tanács részéről ahhoz, hogy állást foglalhasson. Ugyanis 2005. április 14-i beadványában a felperes reagált a beavatkozó állításaira, és bemutatta azon okokat, melyeknél fogva – álláspontja szerint – rendelkezik eljárási jogosultsággal. Ezen túl a beavatkozó 2005. július 29-i beadványában pontosította a felperes eljárási jogosultságának hiányára vonatkozó érveit, és a CPVO ugyancsak azt állította beadványában, hogy a felperes nem rendelkezik eljárási jogosultsággal.

39 Egyébiránt, a felperes állításával ellentétben, a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdésében foglalt, az alaprendelet 68. cikkére történő utalás nem ellentétes ezen értelmezéssel, mivel e rendelkezés végrehajtása során felmerülhetnek olyan alaki szabálytalanságok is, amelyek viszont orvosolhatók. Példának okáért, mivel a rendelkezés utat enged jogi személyek által indított fellebbezéseknek, e személyeknek, az alaprendelet 82. cikkének megfelelően, meg kell jelölniük székhelyüket vagy telephelyüket, sőt akár meghatalmazottuk lakóhelyét. Ha ennek feltüntetését a fellebbező elmulasztja, a fellebbezési tanácsnak e hiányosságról őt értesítenie kell, és fel kell hívnia őt e hiány pótlására.

40 Következésképpen a fellebbezési tanács nem sértette meg a végrehajtási rendelet 49. cikkének (1) bekezdését azzal, hogy nem értesítette a fellebbezőt arról, hogy álláspontja szerint az nem rendelkezik eljárási jogosultsággal, és e hiányosság pótlására nem hívta őt fel.

41 Másodsorban, a gondosság és a gondos ügyintézés elveinek állítólagos megsértésével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjesztett elő egyetlen, ezen elvek megsértésének megállapítását lehetővé tevő körülményt sem azon a tényen

kívül, hogy a fellebbezési tanács nem értesítette őt eljárási jogosultságának általa megállapított hiányáról, és nem szólította fel e hiányosság pótlására. Márpedig, amint az különösképpen a fenti 34–40. pontokból kiderül, a fellebbezési tanács ezen álláspontja megfelelt a végrehajtási rendelet 49. pontja (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, következésképpen nem sértette meg a gondosság és a gondos ügyintézés elveit.

42 Utolsósorban, a felperes arra vonatkozó állításával kapcsolatban, miszerint jogos bizalmat táplált a tekintetben, hogy eljárási jogosultsága a tárgyalást megelőzően kellő megállapítást nyert, meg kell állapítani, hogy a felperes erre az érvre első ízben az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott. Ugyanakkor a 2005. június 27-i felfüggesztő végzés, melyre a felperes jogos bizalmának alátámasztása céljából hivatkozik, a beavatkozó arra irányuló kérelmére válaszul született, amely az oltalmat megadó határozat ellen a felperes által benyújtott fellebbezés felfüggesztő hatályának megszüntetésére irányult. Meg kell állapítani, hogy ez a határozat nem a fellebbezési tanácstól, hanem egy, a fellebbezések felfüggesztő hatályát megszüntető határozatok meghozatalára hatáskörrel bíró külön bizottságtól származik, amelyet egyébiránt a fellebbezési tanácstól eltérő személyek alkottak. Továbbá ez a bizottság megjegyezte határozatának 10. pontjában, hogy az eljárás jelen állásában nehéz a felperes fellebbezési tanács előtt benyújtott fellebbezése megalapozottságának értékelése, különösen mivel a beavatkozó nem nyújtotta még be beavatkozási beadványát. E bizottság a továbbiakban – a CPVO végső álláspontjának sérelme nélkül – kijelentette, hogy az eljárás e szakaszában ugyanakkor még nem nyert megállapítást, hogy a fellebbezés nyilvánvalóan megalapozatlan lenne. Következésképpen a bizottság sem a felperes fellebbezése elfogadhatóságának különleges értékelését nem végezte el, sem a fellebbezési tanács ilyen határozatára nem utalt. Ráadásul értékelését a végső döntést nem érintve terjesztette elő. Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy e határozat nem kelthetett jogos bizalmat a felperesben a fellebbezési tanács előtti eljárási jogosultság megállapítása vonatkozásában. Következésképpen ezt az érvet el kell utasítani.

43 A fentiek alapján az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az első jogalapnak a végrehajtási rendelet 50. cikke megsértéséből, valamint a gondosság és a gondos ügyintézés elvei megsértéséből eredő második részéről

A felek érvei

44 A felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak a végrehajtási rendelet 50. cikke értelmében egy újabb tárgyalást kellett volna tartania, amely lehetővé tette volna a többi fél számára azon dokumentumok vizsgálatát, melyet be kívánt nyújtani fellebbezése elfogadhatóságának megalapozása céljából. E tekintetben a felperes felhívja a figyelmet arra, hogy a tárgyalás a végrehajtási rendelet 50. cikkének értelmében az eljárás azon szakasza, amely során a bizonyításfelvétel történik. Ebből arra következtet, hogy a fellebbezési tanácsnak a gondos ügyintézés elve alkalmazásában engedélyeznie kell minden bizonyíték előterjesztését, amelyet a felek szükségesnek vélnek, vagy, amennyiben ez nem lehetséges, újabb tárgyalást kell tartania, miként arról a végrehajtási rendelet kifejezetten rendelkezik.

45 A felperes álláspontja szerint noha a közösségi intézmények rendelkeznek bizonyos mérlegelési jogkörrel feladataik gyakorlása során, ugyanakkor ezt a jogkört kiegyenlíti a gondosság és a gondos ügyintézés elve, amely kötelezi őket arra, hogy az ügy teljes ismeretében hozzák meg döntésüket. Álláspontja szerint az ítélkezési gyakorlatban már elismerést nyert, hogy azokban az esetekben, amelyekben a közösségi intézmények mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, a közigazgatási eljárásban a közösségi jogrend által biztosított biztosítékok tiszteletben tartása, melyek közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy az adott ügy minden lényeges elemét gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják, annál inkább alapvető fontosságúvá válik.

46 Noha azon megállapítás, mely szerint a felperes nem rendelkezik eljárási jogosultsággal az oltalmat megadó határozattal szemben, azt vonja maga után, hogy megfosztják őt a tényleges rendelkezésre álló egyetlen jogorvoslati lehetőségtől, úgy a közösségi jogban, mint a nemzeti jogban, a fellebbezési tanácsnak – a felperes álláspontja szerint – lehetőséget kellett volna biztosítani számára az elfogadhatóság kérdésének megoldására, amely tekintetében a fellebbezési tanács kételyeket táplált.

47 A CPVO úgy véli, hogy a fellebbezési tanácsnak egyáltalán nem volt kötelessége, hogy engedélyezze a dokumentumok felperes által kért benyújtását, mivel e dokumentumok nem relevánsak a felperes eljárási jogosultságának elemzése során, aki a fellebbezést saját nevében, nem pedig meghatározott egyéni termelők nevében nyújtotta be. E dokumentumok elfogadása az eljárási garanciák figyelmen kívül hagyását valósította volna meg, mivel alapvetően módosítja a fellebbezést a tárgyalási szakban. Továbbá a CPVO úgy véli, hogy mivel a fellebbezési tanács elismerte, hogy a Nadorcott fajta forgalmazói érintettek lehetnek az oltalmat megadó határozat által, a Geslive és az Anecoop között a jogdíjfizetés tárgyában létrejött szerződés tárgyalás során történő benyújtása semmilyen hatást nem gyakorolhatott a felperes eljárási jogosultságának vizsgálatára. Ezenfelül, a fellebbezési tanács előtti eljárást szabályozó rendelkezések nem akadályozták meg a felperest abban, hogy írásbeli észrevételeket terjesszen elő a beavatkozó 2005. július 29-i és a CPVO 2005. szeptember 15-i beadványában foglalt elfogadhatatlanságra vonatkozó érveivel kapcsolatban. Végül pedig, egy újabb tárgyalás lehetőségére vonatkozó határozat a CPVO álláspontja szerint azon függetlenségből következik, amellyel egy fellebbezési tanácsnak eljárásgazdaságossági kérdések tekintetében rendelkeznie kell.

48 A beavatkozó úgy véli továbbá, hogy a fellebbezési tanács jogosan utasította el a felperes kérelmét, mivel az új iratok befogadása újabb tárgyalást tett volna szükségessé, ami figyelmen kívül hagyta volna a végrehajtási rendelet 50. cikkében foglalt egyetlen tárgyalás elvét.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

49 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a fellebbezési tanács előtti tárgyalás során elsősorban azt kérte, hogy a fellebbezési tanács állapítson meg számára határidőt a teljes dokumentáció összeállítására és utólagos benyújtására

annak bizonyításához, hogy tagjai közvetlenül és személyükben érintettek az oltalmat megadó határozat által. A felperes másodlagosan azt kérte, hogy a tárgyalás során biztosítsák számára a hiányos, képviselői által magukkal hozott dokumentáció benyújtását, köztük az egyéni termelők által az oltalmat megadó határozattal szemben fellebbezés benyújtására adott felhatalmazásokat, valamint az Anecoop és a Geslive között a Nadorcott növényfajta hasznosítása után fizetendő jogdíj tárgyában kötött szerződést.

50 Először is, a végrehajtási rendelet 50. cikkének állítólagos megsértésével kapcsolatban, meg kell állapítani, hogy e cikk (1) és (2) bekezdései a jogviták gyors rendezését biztosítják a késedelem nélkül kitűzött és egyetlen eljárásban összpontosuló szóbeli szakasz által. Ugyanezen cikk (3) bekezdéséből következik, hogy újabb tárgyalás tartása iránt csak akkor nyújthat be kérelmet az eljárás valamelyik fele, ha az a tényállási elemek tárgyalás folyamán vagy azt követően történt módosulása folytán szükségesnek bizonyul.

51 E tekintetben először is meg kell állapítani, hogy a felperes által benyújtani kívánt dokumentumok nem olyan tényeken alapulnak, amelyek a tárgyalás folyamán vagy azt követően módosultak. Ugyanis a meghatalmazások és a szerződés, amelyeket a felperes a tárgyalás folyamán benyújtani szándékozott, nyilvánvalóan olyan iratok, melyeket a tárgyalást megelőzően szerkesztettek. A felperes által a tárgyalást követően benyújtani kívánt ezen dokumentumokat vagy további meghatalmazásokat semmi esetre sem lehet a jogvita tényállási elemeinek módosítását feltáró dokumentumoknak tekinteni. A CPVO és a beavatkozó helyesen emelik ki egyrészt, hogy a felperes fellebbezését saját nevében nyújtotta be, és az eljárás folyamán nem helyettesíthető más, a fellebbezést az előírt határidőn belül be nem nyújtó személyekkel. Másrészt a szerződés nem tár fel egyetlen új tényállási elemet sem, mivel, amint azt a fellebbezési tanács megállapította, pusztán azon tény kiemelésére szorítkozik, hogy az egyéni mandarintermelőknek, illetve – adott esetben – az Anecoopnak jogdíjat kell fizetniük az oltalom alatt álló fajta forgalmazása és felhasználása után. Márpedig ez a kötelezettség közvetlenül a növényfajták oltalmi rendszeréből következik, és azt a fellebbezési tanács elismerte, anélkül hogy bizonyítása szükséges lett volna.

52 Másodsorban, még ha feltételezzük is, hogy a hivatkozott bizonyítékok relevánsak, a felperes számára több hónapos határidő állt rendelkezésre a beavatkozó és a CPVO beadványainak benyújtása, valamint a tárgyalás között. Ezen időszak folyamán lehetősége volt a dokumentumok összegyűjtésére és közlésére, vagy legalábbis arra, hogy kérje a fellebbezési tanácstól a tárgyalás elnapolását, hogy lehetővé váljék valamennyi bizonyíték egyetlen tárgyalás keretében történő vizsgálata. Ugyanis semmi sem mutat arra, amennyiben a felperes a tárgyalásra történő felkészülésre vonatkozóan kellő gondossággal járt volna el, hogy a bizonyításfelvételt egyetlen tárgyalás keretében nem lehetett volna lefolytatni.

53 Ebből következik, hogy mivel az ügy körülményei nem teljesítik a végrehajtási rendelet 50. cikkében foglalt, újabb tárgyalás tartására vonatkozó feltételeket, a fellebbezési tanács nem sértette meg e rendelkezést a felperes kérelmeinek elutasításával.

54 Másodsorban, a gondosság és a gondos ügyintézés elveinek állítólagos megsértésével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperes egyetlen olyan körülményt sem hozott fel, amely lehetővé tenné ezen elvek megsértésének megállapítását, azon a tényen túl, hogy a fellebbezési tanács nem engedélyezte azon bizonyítékok benyújtását, melyeket a felperes képviselői a tárgyalásra magukkal vittek, vagy amelyeket ezt követően kívánt összegyűjteni. Márpedig a fentiekből az következik, hogy a fellebbezési tanácsnak a végrehajtási rendelet 50. cikke alapján nem kell engedélyeznie valamennyi olyan bizonyíték benyújtását, amelyet a felek szükségesnek vélnek. Épp ellenkezőleg, a gondos ügyintézés érdekében a fellebbezési tanácsnak e rendelkezés értelmében a tárgyalás során kizárólag akkor kell elfogadnia az olyan bizonyítékokat, amelyek újabb tárgyalás tartását teszik szükségessé, ha azok relevánsak, és olyan tényállási elemeken alapulnak, amelyek a tárgyalás folyamán vagy azt követően módosultak.

55 Az is megállapítást nyert, hogy jelen ügyben nem nyert bizonyosságot, hogy azon bizonyítékok, melyek vizsgálatát a felperes a fellebbezési tanácstól kéri, olyan tényállási elemeken alapulnak, amelyek „a tárgyalás folyamán vagy azt követően” módosultak (lásd a fenti 51. pontot). Továbbá a felkínált bizonyítékok jelen ügyben nem

bírnak relevanciával (lásd a fenti 51. pontot), és azokat nem terjesztették kellő időben elő, hogy ezáltal lehetővé tegyék egyetlen eljárás keretében történő vizsgálatukat (lásd a fenti 52. pontot). Ilyen körülmények között a végrehajtási rendelet 50. cikkének szövegezésével ellentétes a bizonyítékok elfogadása. Következésképpen a fellebbezési tanács e bizonyítékok elutasításával nem sérthette meg a gondosság és a gondos ügyintézés elveit.

56 Következésképpen az első jogalap második részét el kell utasítani.

57 A fentiek értelmében az első jogalapot el kell utasítani.

A felperes eljárási jogosultsága figyelmen kívül hagyásából eredő második jogalapról

58 A második jogalap két részre tagolódik, melyek közül az első abból ered, hogy a felperes, valamint tagjai az oltalmat megadó határozat által személyükben érintettek, a második pedig a hatékony bírói jogvédelem hiányából származik.

A második jogalap első részéről, mely abból ered, hogy a felperes és tagjai az oltalmat megadó határozat által személyükben érintettek

A felek érvei

59 A felperes elsősorban azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az arra a tényre összpontosított, hogy a felperes egy szövetség, és nem vett tudomást a szövetség

tagjainak eljárási jogosultságáról. Álláspontja szerint nem kizárólag azt kell vizsgálni, hogy maga a felperes rendelkezik-e eljárási jogosultsággal az oltalmat megadó határozat ellen, hanem azt is, hogy tagjai vagy tagjainak tagjai (jelen esetben a Copal de Algemesi, az Anecoop tagja) rendelkeznek-e ilyen jogosultsággal. Márpedig a megtámadott határozatban a fellebbezési tanács nem vette tekintetbe az Elsőfokú Bíróság ítélkezési gyakorlatát, amelynek értelmében a vállalkozásokból álló szövetségek szintén jogosultak jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelmet benyújtani, amennyiben tagjaik jogosultak egyénileg eljárni.

60 Másodsorban, a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács eljárási jogosultságának elismerését helytelenül rendelte alá valamennyi tagja eljárási jogosultságának. Tehát a fellebbezési tanács jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy termelőként a felperes tagjai közül csak egyeseket érint az oltalmat megadó határozat, míg a többieket esetleg nem. Ugyanakkor, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az olyan szövetségek, melyeknek legalább egy tagja maga benyújthat keresetet, rendelkeznek eljárási jogosultsággal.

61 Harmadsorban, a felperes vitatja a fellebbezési tanács azon kérdésre vonatkozó megállapításait, hogy a felperes ténylegesen az érintett termelők általános érdekeit képviseli-e. A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács nem veszi tekintetbe azt a tényt, hogy ő a Nadorcott növényfajta oltalmát valamennyi szövetkezeti tag termelő nevében vitatja, mivel alapszabályzata 2. cikkének a) pontja értelmében ő képviseli a szövetkezetek szakszervezeteit, akik egyáltalában nem tiltakoztak a szóban forgó fellebbezés ellen, és akik maguk is a szövetkezeteket képviselik. Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy feltételezni kell, hogy valamely szövetség minden tagja a szövetséget felhatalmazta, hogy nevükben eljárjon, amennyiben az alapszabályzat ekként rendelkezik, és a tagok ez ellen nem tiltakoznak.

62 Negyedsorban, a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács hibát követett el, amikor megállapította, hogy az oltalmat megadó határozat nem érinti őt személyében, mivel nem rendelkezik bizonyos, sajátos jellemzőkkel, vagy nem olyan tényhelyzetben található, amely minden minden más személytől egyéníti őt. Az állandó ítélkezési gyakorlatból következően e feltétel akkor teljesül, ha a szóban forgó vállalkozás jogi

helyzetét ezen aktus érinti, egyes sajátos jellemzői vagy az őt minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán, és ezáltal valamely jogi aktus címzettjéhez hasonló módon egyéníti őt. Az, hogy az aktus hatást gyakorol valamennyi érdekelt gazdasági szereplő vonatkozásában, nem akadálya annak, hogy közülük egyes személyeket egyénileg is érintsen.

63 Először is, ami a felperes növényianyag-forgalmazói minőségét illeti, az oltalmat megadó határozat azzal a következménnyel jár, hogy minden olyan személynek, aki részt kíván venni a növényi anyagok szaporításában vagy forgalmazásában, rendelkeznie kell a jogosult által adott engedéllyel. Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a felperes tagjainak jogi helyzete más módon érintett-e, mint a növényi anyagok többi szaporítójának vagy forgalmazójának jogi helyzete. Márpedig az oltalmat megadó határozat arra kényszeríti a felperes egyes, a Nadorcott fajtát forgalmazó tagját, hogy tevékenységével felhagyjon, ami jelentős károkat okoz, és ami egyéníti őket a növényi anyagok minden többi forgalmazójához képest. Noha a fellebbezési tanács említi a megtámadott határozatban, hogy az Anecoop forgalmazza ezt a növényi anyagot, a későbbiekben ezen tény említésétől eltekint, és arra összpontosít, hogy maga a felperes nem forgalmaz növényi anyagokat. Márpedig az Anecoop helyzetének vizsgálata kimutatta volna, hogy a felperes eljárási jogosultsággal rendelkezik, ami az oltalmat megadó határozat megsemmisítését illeti.

64 Másodsorban, saját termelői minőségével kapcsolatban a felperes hangsúlyozza, hogy nem személyében való érintettségének alátámasztása céljából állította, hogy a termelők általános érdekeit képviseli. Ugyanakkor a felperes úgy véli, rendelkezik eljárási jogosultsággal, mivel azon tagok érdekeit képviseli, akik termelőkként közvetlenül érintettek. A felperes felhívja a figyelmet arra, hogy mivel a Nadorcott fajtát szaporító társaságok 90%-ának Valenciában van a székhelye, nem lehet kijelenteni, hogy az oltalmat megadó határozat azonos hatást gyakorolhat rá, mint a Közösség többi termelői szövetségére és szövetkezetére. Ugyanis a szóban forgó szövetkezetek forgalmazzák a Valenciából származó citrusfélék több mint a felét, és mivel a felperes e szövetkezetek szinte mindegyikét egyesíti, azon személyek, amelyek a határozat által érintettek elsősorban tagjai között találhatóak.

65 Mivel a Nadorcott fajta termelése szinte teljes egészében Valenciában történik, az a tény, hogy az oltalmat megadó határozat azzal a következménnyel jár, hogy a Közösség valamennyi termelőjének jogdíjat kell fizetnie a Nadorcott fajta termelése okán, azt vonja maga után, hogy e jogdíj megfizetésének hiányában a valenciai termelés szinte teljes egészének helyzete jogosulatlan. Immár kizárólag ezeknek a termelőknek kellene a növénynemesítő részére díjat fizetniük, vagy megsemmisíteniük az ültetvényeiket, ami érintené piaci versenyhelyzetüket az áru forgalmazása során. Következésképpen pontatlan az a megállapítás, hogy az oltalmat megadó határozat a felperes tagjait ugyanolyan módon érinti, mint valamennyi, a jövőben a szóban forgó fajtát ültető termelőt – mivel épp ellenkezőleg – tagjai olyan tulajdonságok összességét mutatják fel, amelyek bármely más termelőtől megkülönböztetik őket.

66 Harmadsorban, a felperes úgy véli, hogy tagjai ugyanolyan jellegzetességeket mutatnak, mint a Van Zanten Plants Társaság (a továbbiakban: Van Zanten), amely fellebbezést nyújtott be a fellebbezési tanács előtt (A 005/2003. és A 006/2003. sz. ügyek). Mivel a Van Zanten egy oltalom alatt álló növényfajta nemzetközi forgalmazója volt, amely növényfajta – álláspontja szerint – hasonlóságot mutat egy új – a CPVO által közösségi oltalomban részesített – növényfajtával, a fellebbezési tanács elismerte eljárási jogosultságát. Ugyanis a fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy fennáll a piacon az összetévesztés, ha a növényfajták hasonlósága ténylegesnek bizonyul, és ezáltal a Van Zanten kénytelen lenne jogainak védelmében bitorlás megállapítása iránti kereseteket indítani.

67 A felperes úgy véli, hogy jelen ügyben a helyzet hasonló, mivel az oltalmat megadó határozat arra kényszeríti tagjait, hogy vágják ki valamennyi ültetvényüket, amennyiben nem fogadják el a beavatkozó által megszabott költséges feltételeket. Mivel a felperes olyan vállalkozások képviselője, amelyek az Afourer növényfajta, a Nadorcott fajta versenytársa, anyagát forgalmazzák, személyében való érintettsége mindkét esetben az oltalmat kérő vállalkozás versenytársi minőségéből ered. A fellebbezési tanácsnak jelen ügyben tekintetbe kellett volna vennie a felperes tárgyalói és versenytársi helyzetét, amelyekre a Van Zanten ügyben tekintettel volt.

68 Negyedsorban, a felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy jelen ügyben – helytelenül – elvetette az állami támogatásokra vonatkozó közösségi ítélkezési gyakorlat alkalmazását. Úgy véli, hogy valamely növényfajta oltalmával szemben folytatott kifogásolási eljárás nem különbözik az állami támogatások tárgyában indított eljárásoktól abból a szempontból, hogy a Bizottság által állami támogatások tárgyában elfogadott határozatok elleni fellebbezés jogára vonatkozó ítélkezési gyakorlat rá nem alkalmazható. Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az EK 88. cikkének (2) bekezdése által azok a személyek, vállalkozások vagy egyesületek, különösen a versenytárs vállalkozások és szakmai szervezetek is érintettek, amelyeknek, illetve akiknek az érdekeit a támogatás nyújtása esetlegesen érintheti (a Bíróság 323/82. sz., Intermills kontra Bizottság ügyben 1984. november 14-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3809. o.] 16. pontja és a C-204/97. sz., Portugália kontra Bizottság ügyben 2001. május 3-án hozott ítéletének [EBHT 2001., I-3175. o.] 31. pontja). A felperes álláspontja szerint eljárási jogosultságának elismerése azon vállalkozásoknak, amelyek állami támogatásban részesülő vállalkozásokkal versenyben állnak, nem az EK 87. és az EK 88. cikkben foglalt állami támogatások ellenőrzési eljárásának sajátosságaiból következnek. Ez a jogosultság azon hatásokból ered, melyeket valamely állami támogatás az ilyen támogatásban nem szereplő gazdasági szereplők versenyhelyzetére gyakorol. A felperes álláspontja szerint jelen ügyben hasonló a helyzet, ami lehetővé teszi ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazását vonatkozásában.

69 Egyébiránt a felperes álláspontja szerint azon harmadik személyek jogai, akik fel kívánnak lépni valamely növényfajta oltalmával szemben, nem korlátozódnak az alaprendelet 59. cikkében foglalt kifogási eljárásra. Fellebbezést is benyújthatnak ugyanezen rendelet 67. és azt követő cikkei alapján. Ugyanis az alaprendelet 59. cikkében foglalt kifogásolási eljárás, amely a felek számára kizárólag azon tények vitatását teszi lehetővé, amelyek alapján a CPVO biztosította az oltalmat, a fellebbezésnek az alaprendelet 67. cikkében foglalt céljaitól eltérő céloknak felel meg. A felperes álláspontja szerint a fellebbezési tanács azzal, hogy a fellebbezés ezen lehetőségét figyelmen kívül hagyta, ellentmond az eljárási jogosultságára vonatkozó saját ítélkezési gyakorlatának. A Van Zanten ügyben hozott határozatában megállapította ugyanis, hogy az alaprendelet 67. cikke nem fosztja meg a harmadik személyeket azon joguktól, hogy e rendelkezés címén fellebbezést nyújtsanak be azon okból, hogy korábban nem emeltek kifogást. Ugyanakkor a fellebbezési tanács nem mutatott rá, miért bírna jelentőséggel jelen ügyben az oltalommegadási eljárásban történő részvétel.

70 Valamely állami támogatás kedvezményezettjéhez hasonlóan valamely oltalom alatt álló növényfajta jogosultja – a felperes álláspontja szerint – előnyre tesz szert versenytársaival szemben, érintve ezzel versenyhelyzetüket. Az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy noha az állami támogatások kedvezményezettjeinek közvetlen versenytársai versenyhelyzetüket tekintve szükségszerűen érintettek e támogatások által, piaci helyzetüket ez nem érinti ugyanilyen alapvető módon, mivel a Közösség valamennyi mezőgazdasági termelője tekinthető az állami támogatások kedvezményezettjei versenytársainak. Jelen ügyben a felperes által képviselt termelőket alapvetően érinti a Nadorcott növényfajtának biztosított oltalom. A Közösség valamennyi, e fajta termesztését megkezdeni szándékozó termelőjével szemben hátrányban vannak, amiért az oltalmat megadó határozat elfogadásakor már termelték e fajtát. A felperes álláspontja szerint azon termelők, akik e mandarinfának nincsenek még birtokában, választhatnak valamely másik fajtát, amennyiben a növénynemesítő által számukra felajánlott licencia nem tűnik elfogadhatónak, anélkül hogy ez súlyos következményekhez vezetne gazdasági tevékenységük körében. Ugyanakkor azon termelőknek, akik már rendelkeznek e fajta fáival ültetvényeiken, azokat ki kell vágniuk. Mivel e fák „hasznos életkora" körülbelül húsz év, a termelők közül szinte senkinek nem térült meg a befektetetése. Ennélfogva a felperes tagjainak helyzete nem összehasonlítható a többi termelőével, és az oltalmat megadó határozat lényegesen érinti ezen tagok versenyhelyzetét.

71 Végezetül, ami az ítélkezési gyakorlatot illeti, amely megköveteli valamely felperes részvételét az igazgatási eljárásban ahhoz, hogy a Bizottság valamely, állami támogatások tárgyában hozott határozata megsemmisítése iránti fellépésének joga elismerést nyerjen, a felperes hangsúlyozza, hogy a fellebbezési tanács előtt folyó eljárás ugyancsak igazgatási eljárás. A fellebbezési tanács, azon igazgatási szerv részeként, amely a növényfajták oltalma tárgyában határozathozatali jogkörrel rendelkezik, nem minősül bíróságnak. Ennélfogva a CPVO valamely határozata ellen benyújtott fellebbezés azon igazgatási eljárás egyik lépcsőfoka, amely egy növényfajta oltalmához vezet. Következésképpen a felperes részt vett az igazgatási eljárásban.

72 Elöljáróban a CPVO úgy véli, hogy az alaprendelet 68. cikkének megfogalmazása azonos az EK 230. cikkel. Következésképpen úgy véli, hogy jelen jogalap vizsgálatának az ezen utóbbiban szereplő „személyében érintett személy" fogalom bíróság által

adott értelmezésén kell alapulnia. Az ítélkezési gyakorlat elismeri az eljárási jogosultságot egy, a tagok érdekvédelme céljából létrehozott szakmai szervezet számára, ha a szervezet saját érdekeinek érintettsége folytán megkülönböztethető, amennyiben olyan személyek érdekeit képviseli, akik maguk is jogosultak fellépni, és amennyiben valamely jogszabályi rendelkezés kifejezetten elismer számára számos eljárási jellegű jogosultságot.

73 Először is, a CPVO úgy véli, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely jogi aktus nem érinti személyében a felperest, ha ezen aktus elfogadása során helyzetét nem vették tekintetbe, amely aktus következésképpen ugyanúgy érinti őt, mint valamennyi, azonos helyzetben található személyt. Jelen ügyben nem nyert bizonyítást, hogy a felperes növényi anyagok forgalmazója, és semmi esetre sem mutat fel olyan jellegzetességeket vagy körülményeket, amelyek lehetővé tennék más növényi-anyag-forgalmazóktól való megkülönböztetését.

74 Másodsorban, a CPVO úgy véli, hogy alapszabályzata értelmében a felperes közvetlen tagjai a szövetkezetek szakszervezetei, nem pedig maguk a szakszervezetek vagy a mandarintermelők. Tehát a felperes jogszerűen képviselheti a szövetkezeti szakszervezetek érdekeit, de nem nyújtott be egyetlen bizonyítékot sem szakszervezetei személyükben való érintettségének alátámasztására, amelyek csupán tagjaik általános érdekeit védik. Továbbá, mivel egyes tagjai növényi anyagokat forgalmazhatnak, a felperes nem hozott fel egyetlen olyan különleges jellegzetességet sem, amely lehetővé tenné ezeknek a többi forgalmazótól való megkülönböztetését. Ami az egyéni termelők helyzetét illeti, a CPVO jelzi, hogy a felperes fellebbezését saját nevében indította, és alapszabályzataiban nem létezik egyetlen olyan elem sem, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy a felperes rendelkezik-e eljárási jogosultsággal néhány meghatározott mandarintermelő érdekeinek védelme tekintetében. Továbbá egyes mandarintermelők egyéni érdekei eltérnek a szövetkezetek azon általános érdekeitől, melyeket a felperes képviselhet. Végezetül pedig a Nadorcott fajta termelői, akik a felperes közvetlen tagjai, kizárólag olyan objektív tényhelyzet folytán váltak érintetté, amely egyáltalában nem különbözteti meg őket a növényfajta többi termelőjétől, lévén, hogy az immáron oltalom alatt álló fajta termelése utáni jogdíj fizetésének kötelezettsége közvetlenül a közösségi növényfajta-oltalmi rendszerből

ered. Az ítélkezési gyakorlatból következik különösen, hogy ahhoz, hogy egyes piaci szereplőket valamely aktus által személyükben érintetteknek lehessen tekinteni, nem elég, ha ezen aktus e szereplők tekintetében az ágazat egyéb szereplőihez képest számottevőbb gazdasági következményekkel jár.

75 Harmadsorban, a CPVO hangsúlyozza, hogy az alaprendelet és különösen annak 59. cikke számos eljárási jogosultságot ismer el a CPVO előtti növényfajta-oltalmi eljárásban részt vevő felek számára. Felhívja a figyelmet arra, hogy a felperesnek tudomása volt a növényfajta-oltalmi bejelentésről, melyet 1996. február 26-án tettek közzé a *CPVO Hivatalos Közlönyében*, és ez ellen nem emelt kifogást. Következésképpen nem lehet személyében érintett azon eljárási jellegű jogosultságok címén, melyeket megszerezhetett volna, amennyiben részt vesz ezen eljárásban. Egyébiránt az alaprendelet 59. cikkében foglalt eljárás elveszítené értelmét, ha a valamely növényfajta oltalmának megadásával szemben kifogást emelni kívánó személyek ahelyett, hogy az igazgatási eljárás folyamán nyújtanák be észrevételeiket, a fellebbezés benyújtásával valamennyien megvárnák a CPVO előtti eljárás végét, és hivatkozhatnának a megadott oltalom érvénytelenségére. Végezetül pedig alapvető különbség van a Van Zanten helyzete – aki egy új, a CPVO-nál oltalomban részesített növényfajtával közvetlen versenyben álló, korábban lajstromozott növényfajta jogosultjának kizárólagos forgalmazója volt –, valamint a felperes helyzete között, aki nem állítja, hogy ő maga vagy tagjai lajstromozott és oltalom alatt álló alanyi jogok kedvezményezettjei lennének.

76 A beavatkozó lényegében a CPVO érveivel azonos érveket terjeszt elő.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

77 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy – lévén nem szerepel az oltalmat megadó határozat címzettjei között – a felperesnek az alaprendelet 68. cikke értelmében közvetlenül és személyében érintettnek kell lennie ahhoz, hogy a fellebbezési tanács előtt fellebbezést nyújthasson be.

78 E tekintetben meg kell állapítani először is, hogy az alaprendelet 68. cikkének olasz és spanyol nyelvi változatai akként rendelkeznek, hogy azon személyek nyújthatnak be fellebbezést, akik „directa y personalmente", illetve „direttamente e personalmente" érintettek. Ugyanakkor az angol, dán, görög, holland, lengyel, máltai, német, portugál, és svéd verzió megegyezik a francia változat szövegével: közvetlenül és személyében („directement et individuellement"). E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi rendeletek egységes értelmezésének szükségessége miatt valamely meghatározott szöveget kétség esetén az egyéb hivatalos nyelvi változatainak fényében kell értelmezni és alkalmazni (lásd a fenti 33. pontot). Ennélfogva úgy kell tekinteni, hogy a spanyol és olasz változat e passzusnak nem ad a többi nyelvi változatokhoz képest eltérő jelentést, és azokat az egyéb hivatalos nyelvi változatok fényében kell értelmezni és alkalmazni (e tekintetben lásd a fent hivatkozott Ebony Maritime és Loten Navigation ügyben hozott ítélet 29–31. pontját).

79 Következésképpen az alaprendelet 68. cikkében foglaltakat az EK 230. cikk negyedik bekezdésében foglaltakkal azonosnak kell tekinteni. Márpedig, mivel ezek a Bíróság külön értelmezésének tárgyát képezik (a 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én hozott ítélet [EBHT 1963., 197. és 223. o.]), az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy ügyelni kell a „személyében érintett személy" fogalmának koherens értelmezésére, amennyiben az alaprendelet szellemisége azzal nem ellentétes.

80 Ebben az összefüggésben másodsorban meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 59. cikkének (1) bekezdése valamennyi személy számára lehetővé teszi, hogy írásbeli kifogást nyújtson be a CPVO-nál valamely oltalom megadásával szemben, (2) bekezdése pedig kimondja, hogy a bejelentőn kívül a kifogást előterjesztő személyek is félként vesznek részt a közösségi növényfajta-oltalmi eljárásban. Ezen túl az alaprendelet 59. cikkének (5) bekezdése kifejezetten akként rendelkezik, hogy a CPVO a kifogást elbíráló határozatát a növényfajta-oltalmi bejelentést elutasító határozattal, közösségi növényfajta-oltalmi jogot megadó határozattal vagy a növényfajta elnevezésére vonatkozó határozatokkal együtt is meghozhatja. Az alaprendelet 67. cikkének (1) bekezdéséből következik, hogy a kifogásokra vonatkozó határozatok ellen fellebbezés nyújtható be a fellebbezési tanács előtt. Mivel a kifogást emelő személyek következésképpen e határozatok címzettjei az alaprendelet 68. cikkének értelmében,

minden olyan személy, aki valamely oltalom megadásával szemben kifogást kíván emelni, az igazgatási eljárásban történt részvétele folytán fellebbezést nyújthat be a fellebbezési tanács előtt.

81 Egyebekben, az alaprendelet 20. és 21. cikkének értelmében bármely személy felhívhatja a CPVO-t, valamely növényfajta-oltalom megadását követően és függetlenül a fellebbezési tanács előtt benyújtott fellebbezéstől, hogy azt nyilvánítsa semmisnek, vagy törölje a közösségi növényfajta-oltalmat arra történő hivatkozással, hogy ezt az oltalmat a CPVO olyan növényfajta számára biztosította, amely nem felel meg az ugyanezen rendelet 7–10. cikkében foglalt anyagi jogi feltételeknek.

82 Ilyen körülmények között azt kell vélni, hogy a „személyében" kifejezés felperes által hivatkozott tág értelmezésére nincs szükség harmadik személyek érdekeinek megóvása céljából.

83 Harmadsorban, meg kell állapítani, hogy a CPVO helyesen állítja, hogy az alaprendelet szelleme a „személyében" kifejezés felperes által szorgalmazottnál szűkebb értelmezését követeli meg. Ugyanis a tág értelmezés valamely növényfajta-oltalom megadásával szemben kifogást tenni kívánó valamennyi személy számára lehetővé tenné, hogy az oltalmat megadó eljárást követően, fellebbezésében hivatkozzon annak érvénytelenségére, ahelyett hogy észrevételeit ezen, a szükséges technikai vizsgálatoknak köszönhetően hosszadalmas és nehéz eljárás során nyújtsa be. Következésképpen a felperes által hivatkozott értelmezés ezen eljárást megfosztaná hasznosságától, míg a fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben foglalt értelmezés bátorít valamennyi érdekelt személyt, hogy észrevételeit a növényfajta-oltalmi igazgatási eljárás során nyújtsa be.

84 A fentiekre tekintettel az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy annak meghatározásához, hogy valamely jogalany személyében érintett-e az alaprendelet 68. cikkének értelmében, a fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre kell hivatkozni.

85 A fentiekből következik, hogy a felperest az oltalmat megadó határozatnak érintenie kell, egyes sajátos jellemzői vagy az őt minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán, amely őt a határozat címzettjéhez hasonló módon egyéníti (a fent hivatkozott Plaumann kontra Bizottság ügyben hozott ítélet).

86 E vonatkozásban az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a tagjai érdekeinek védelmére és képviseletére alapított szakmai egyesület háromféle helyzetben jogosult megsemmisítés iránti keresetet előterjeszteni, tudniillik: először is, amikor saját érdekeinek sérelme folytán mint egyesület saját személyében érintett, mivel tárgyalási helyzetét befolyásolja az az aktus, amelynek megsemmisítését kéri, másodszor, amikor az egyesület olyan vállalkozások érdekeit képviseli, amelyek maguk is kereshetőségi joggal rendelkeznek, és harmadszor, amikor valamely jogszabályi rendelkezés kifejezetten elismer számára bizonyos eljárási jogosítványokat (lásd az Elsőfokú Bíróság T-381/02. sz., Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort kontra Bizottság ügyben 2005. december 13-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-5337. o.] 54. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

87 Először is, ami a felperes saját érdekeinek sérelmét illeti, elsőként meg kell állapítani, hogy ő maga nem állítja, hogy ezen növényi anyag termelője vagy forgalmazója lenne.

88 Másodsorban, a felperes nem hivatkozik arra, hogy nemzeti vagy közösségi szinten lajstromozott – tehát oltalom alatt álló – alanyi jogosultságok jogosultja. Következésképpen nem lehet jogosultként érintett, és helyzete nem is hasonló a Van Zanten helyzetéhez.

89 Harmadsorban, amennyiben a felperes arra hivatkozik, hogy tárgyalói helyzetét az oltalommegadási határozat érinti, meg kell állapítani, hogy állítását nem támasztja alá.

90 Végezetül pedig, mivel a fentiekből az következik, hogy a felperes által hivatkozott körülmények nem bizonyítják, hogy saját érdekei sérülnek az oltalmat megadó határozat által, közömbös az a kérdés, hogy a felperes helyzete milyen mértékben különbözik a Közösség hasonló szövetségeinek helyzetétől. Mindenesetre az az egyetlen tény, hogy – a felperes álláspontja szerint – a vitatott növényfajtát szaporító társaságok 90%-ának Valenciában található a székhelye, az oltalom megadásának vonatkozásában nem teszi lehetővé a felperesnek a más szövetségektől való megkülönböztetését. Ugyanis ahhoz, hogy egyes piaci szereplőket valamely aktus által személyükben érintetteknek lehessen tekinteni, nem elég, ha ezen aktus e szereplők tekintetében az ágazat egyéb szereplőihez képest számottevőbb gazdasági következményekkel jár (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-173/98. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 1999. november 23-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-3357. o.] 50. pontját és a fenti 102. és 103. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

91 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy saját érdekeit az oltalmat megadó határozat mint szövetséget sérti.

92 Másodsorban, azon feltételezéssel kapcsolatban, mely szerint a felperes olyan vállalkozások érdekeit képviseli, melyek eljárni jogosultak, meg kell vizsgálni egyrészt, hogy a felperes – alapszabályzatának megfelelően – a fellebbezési tanács előtti fellebbezés során tagjainak érdekeit képviseli-e, másrészt hogy e tagok jogosultak-e eljárni (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort kontra Bizottság ügyben hozott végzés 61. pontját).

93 Először is, tekintettel a felperes tagjaira, illetve azok érdekeire, emlékeztetni kell arra, hogy alapszabályzata 4. cikkének értelmében a felperes tagjai olyan, Alicante, Castellón és Valencia megyék szövetkezeti szakszervezetei lehetnek, akik teljesítenek bizonyos feltételeket. Alapszabályzata 2. cikkéből következik továbbá, hogy a felperes tagjait képviseli. Következésképpen a felperes képviselheti a tagjai között szereplő szövetkezeti szakszervezetek érdekeit.

94 Azon kérdéssel kapcsolatban, hogy a felperes tagjai jogosultak-e eljárni, meg kell állapítani, hogy a felperes sem a fellebbezési tanács, sem pedig az Elsőfokú Bíróság előtt nem nyújtott be bizonyítékot annak alátámasztására, hogy őket az oltalmat megadó határozat személyükben érinti. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy szövetkezeti szakszervezetekről van szó, amelyek maguk nem termelnek mandarint, lévén rendeltetésük tagjaik, a mezőgazdasági szövetkezetek általános érdekeinek védelme. Noha a felperes azt állítja írásbeli beadványaiban, hogy az Anecoop szövetkezet szerepel tagjai között, és növényi anyagot forgalmaz a termelők számára, elismerte ugyanakkor a tárgyalás során, hogy az Anecoop nem tagjainak egyike, hanem egy olyan szövetkezeti szakszervezet tagja, amely a felperes tagja. Egyebekben nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely e forgalmazó oltalmat megadó határozat általi érintettségét megkülönböztethetné más, növényi anyagok forgalmazójának érintettségétől. Következésképpen meg kell állapítani, hogy az Anecoop az oltalmat megadó határozat által kizárólag olyan objektív tényhelyzet folytán érintett, amely nem jellemzi őt az ágazat többi növényianyag-forgalmazójával szemben.

95 Ugyancsak meg kell állapítani, hogy a felperes nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alátámasztaná, hogy tagjainak helyzete hasonló a Van Zanten helyzetéhez, vagy hogy részt vettek volna a növényfajta-oltalmi eljárásban.

96 Következésképpen a felperes nem bizonyította, hogy tagjai jogosultak eljárni a fellebbezési tanács előtt az oltalmat megadó határozattal szemben.

97 Másodsorban, amennyiben a felperes az olyan egyéni mandarintermelők érintettségére is hivatkozik, akik olyan szövetkezetek tagjai, amelyek szövetkezeti szakszervezetek tagjai, amelyek pedig a felperes tagjai, meg kell állapítani, hogy alapszabályzata 4. cikkének értelmében sem maguk a szövetkezetek, sem az egyéni mandarintermelők nem lehetnek a felperes tagjai. Továbbá az említett alapszabályzat 2. cikkéből következik, hogy a felperes tevékenységi köre tagjai érdekeinek előmozdítására korlátozódik. Vagyis a felperes alapszabályzata nem tartalmazza azt, hogy jogosult lenne eljárni egyes meghatározott mandarintermelő érdekeinek védelmében, akik saját

tagjainak közvetlen tagjai. Amennyiben a felperes úgy véli, hogy a Spanyolországban hatályos törvényekből és rendeletekből az következik, hogy jogosult tagjai tagjainak képviseletére, meg kell állapítani, hogy ezt az érvet első ízben az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyalás folyamán hozta fel, és az említett törvények és rendeletek nem szerepelnek az ügy iratai között. Továbbá a CPVO helyesen állapítja meg, hogy a szövetkezeti szakszervezetek érdekei, melyeket a felperes – alapszabályzata 2. cikkének megfelelően – képviselhet, nem tekinthetők azonosnak bizonyos egyéni termelők érdekeivel.

98 Ebben az összefüggésben a felperes felrója a fellebbezési tanácsnak, hogy az minden tagja részéről megkövetelte az eljárási jogosultság fennállását, noha az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az olyan szövetségek, amelyeknek legalább egy tagja maga érvényesen keresetet nyújthat be, rendelkeznek eljárási jogosultsággal. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács megvizsgálta az egyéni termelők érdekeltségét annak meghatározása céljából, hogy valamennyiüknek van-e olyan közös érdeke, melyet a felperes esetlegesen védhet alapszabályzata értelmében. Miután úgy vélte, hogy nem ez a helyzet áll fenn, mert a termelők érdekei különbözhetnek egymástól, a fellebbezési tanács annak megállapítására szorítkozott, hogy kétségek merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy a felperes a termelők mint csoport általános érdekeit képviseli-e. Következésképpen meg kell állapítani, hogy – a felperes állításával ellentétben – a fellebbezési tanács nem követelte meg, hogy a felperes valamennyi tagja rendelkezzék eljárási jogosultsággal.

99 Végezetül ugyancsak emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a fellebbezést saját nevében, és nem meghatározott mandarintermelők nevében nyújtotta be.

100 Következésképpen meg kell állapítani, hogy jelen ügyben nem lehet akként tekinteni, hogy a felperes az egyéni mandarintermelők érdekeit képviseli a fellebbezési tanács előtt.

101 A teljesség kedvéért ugyancsak meg kell állapítani, hogy az egyéni mandarintermelők személyükben nem érintettek az oltalmat megadó határozat által.

102 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy természetesen az a tény, hogy a határozat hatást vált ki az érdekelt gazdasági szereplők körének vonatkozásában, nem akadályozza meg, hogy a határozat ezek némelyikét személyében is érintse (lásd az Elsőfokú Bíróság T-154/02. sz., Villiger Söhne kontra Tanács ügyben 2003. április 30-án hozott végzésének [EBHT 2003., II-1921. o.] 40. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ugyanakkor ahhoz, hogy egyes piaci szereplőket valamely aktus által személyükben érintetteknek lehessen tekinteni, nem elég, ha ezen aktus e szereplők tekintetében az ágazat egyéb szereplőihez képest számottevőbb gazdasági következményekkel jár (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben hozott végzés 50. pontját). Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy valamely felperest egy meghatározott földrajzi térségben az egyetlen érintettnek vagy valamely meghatározott földrajzi térségben a termék legfőbb termelőjének vagy forgalmazójának lehet tekinteni, attól még nem rendelkezik eljárási jogosultsággal (lásd e tekintetben a Bíróság 11/82. sz., Piraiki-Patraiki és társai kontra Bizottság ügyben 1985. január 17-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 207. o.] 13. és 14. pontját és az Elsőfokú Bíróság T-138/98. sz., ACAV és társai kontra Tanács ügyben 2000. február 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-341. o.] 64–66. pontját).

103 Tehát az a tény, hogy az oltalomban való részesítés egyes termelőkre nézve az ágazat egyéb szereplőihez képest számottevőbb gazdasági következménnyel jár azon tényből kifolyólag, hogy ők már elültették az immár oltalom alatt álló fajta fáit, valamint hogy az ily módon érintett termelők 90%-a Valencia földrajzi térségében található, nem elegendő ezek egyénítéséhez. Ugyanis azon termelők, akiket a felperes állítása szerint képvisel, a jogdíjfizetési kötelezettség által kizárólag valamely objektív tényhelyzet folytán érintettek, amely nem különbözteti meg őket e fajta többi termelőjétől, mivel e kötelezettség közvetlenül a közösségi növényfajta-oltalmi rendszerből következik. Továbbá az érintett termelők tevékenységét bárki gyakorolhatja, úgy jelenleg, mint a jövőben.

104 Ugyancsak meg kell állapítani, hogy a felperes nem terjesztett elő egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alátámasztaná, hogy a növényi anyagok termelői és forgalmazói

– akiket állítása szerint képviselt – részt vettek a növényfajta-oltalmi eljárásban, vagy helyzetük hasonló lenne a Van Zantenéhez. Különösen az a tény, hogy az oltalmat megadó határozat e termelőket fáik kivágására kényszerítheti, és befolyásolja ezzel e forgalmazók lehetőségét a Nadorcott fajta versenytársa, az Afourer fajta növényfajta forgalmazására, ha nem fogadják el a jogdíj megfizetését, nem bizonyítja olyan sajátos jellemzők vagy olyan ténybeli helyzet folytán, amely őket minden más, ugyanezen objektív tényhelyzetben található termelővel vagy forgalmazóval szemben. Továbbá azon versenykapcsolatok, amelyre a felperes e tekintetben hivatkozik, nem hasonlóak a Van Zanten ügyben szereplőkhöz, amelynek tárgyát az oltalom alatt álló alanyi jogosultságok képezték.

105 A fentiekből következően a felperes nem bizonyította, hogy a termelőknek vagy a növényi anyagok forgalmazóinak érdekeit képviseli, akik maguk is jogosultak lennének eljárni.

106 Harmadsorban, azon jogszabályi rendelkezésekkel kapcsolatban, amelyek kifejezetten elismernek a felperes számára számos eljárási jogosultságot, meg kell állapítani először is, hogy bár a felperes az alaprendelet 59. cikkére hivatkozik, azonban csupán annak alátámasztása végett, hogy e cikk megfelel az alaprendelet 67. és azt követő cikkeiben foglalt különböző céloknak, és hogy a növényfajta-oltalmi eljárásban történő részvétel nem előzetes feltétele a fellebbezésnek.

107 Másodsorban, a felperes téved az eljárási jogok alapjának kérdésében, amely eljárási jogosultságot biztosítana neki a fellebbezési tanács előtti eljárásban. Ugyanis mivel a fellebbezési tanács előtti fellebbezés elfogadhatóságát még meg kell határozni, az e fellebbezésben védelmezendő eljárási jogok kizárólag az oltalom megadásához vezető korábbi igazgatási eljárásból eredeztethetők. Márpedig, mivel a felperes nem vett részt a növényfajta-oltalmi eljárásban, nem hivatkozhat semmiféle, a megadási eljárásra vonatkozó eljárási jogra, amelyet továbbra is védelmezni kíván.

108 Harmadsorban, a felperes az állami támogatásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat jelen tényállásra történő alkalmazására is hivatkozik, amely szerint az EK 88. cikk (2) bekezdése értelmében érintett felek körébe nemcsak a támogatásban részesülő vállalkozások tartoznak, hanem azok a személyek, vállalkozások vagy egyesületek is, amelyek érdekeire a támogatás kihat, így különösen a versenytárs vállalkozások és a szakmai szervezetek (lásd a fenti 68. pontot). Márpedig a felperes állami támogatásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlatára történő hivatkozása jelen ügyben nem releváns.

109 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy ezen ítélkezési gyakorlat kizárólag akkor alkalmazandó, ha azzal a felperes [fellebbező] az EK 88. cikk (2) bekezdésében biztosított eljárási jogait kívánja védelmezni (a Bíróság C-78/03. P. sz., Bizottság kontra Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum ügyben 2005. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10737. o.] 35. pontja), amelyektől a Bizottság megfosztotta azáltal, hogy nem nyitotta meg a vizsgálat hivatalos szakaszát. Ugyanakkor az alaprendelet 59., 67. és 68. cikkei szélesebb körű jogokat biztosítanak a fenti 68. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat által elismertnél, mivel valamennyi személy számára lehetővé teszik, hogy aki az igazgatási eljárás folyamán írásbeli kifogással élt az oltalom megadásával szemben, az a fellebbezési tanács előtt fellebbezést nyújtson be (lásd a fenti 80. pontot). Mivel tehát az eljárási jogok gyakorlása kizárólag a fellebbező – megfelelő időn belüli – kezdeményezésétől függ, jelen ügyben nem szükséges az állami támogatásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat alkalmazása.

110 Amennyiben a felperes egy állítólagos versenyhelyzetre hivatkozik, amely analógia útján igazolja a fenti 68. pontban alkalmazott ítélkezési gyakorlat alkalmazását, a teljesség kedvéért meg kell állapítani, hogy a felperes nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely lehetővé tenné az oltalom jogosultjával fennálló versenykapcsolat megállapítását.

111 A fentiekre tekintettel a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalapnak a hatékony bírói jogvédelem hiányából eredő második részéről

A felek érvei

112 A felperes álláspontja szerint az alaprendelet 67. cikkében foglalt fellebbezés az egyetlen rendelkezésére álló tényleges lehetőség az oltalmat megadó határozattal szembeni fellépésre. Amennyiben a fellebbezési határidő letelt, a közösségi növényfajta-oltalmi jogot nem támadhatja meg egyetlen hatóság vagy nemzeti bíróság sem. A Van Zanten ügyben ez kifejezetten egyike volt azon okoknak, amely alapján a fellebbezési tanács elismerte az említett társaság eljárási jogosultságát. A Bíróság kijelentette ugyanis, hogy a magánszemélyek hatékony bírói jogvédelemre jogosultak azon jogaikat illetően, amelyeket a Közösség jogrendjéből származtatnak, mivel az e védelemhez való jog a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból eredő általános jogelvek részét képezi.

113 A Bíróság ugyancsak kijelentette, hogy e jog közösségi jogrendben való tiszteletben tartása megköveteli, hogy az esettől függően a természetes és jogi személyeknek lehetőségük legyen arra, hogy ezen általános hatályú közösségi aktusok érvénytelenségére hivatkozzanak vagy járulékosan a közösségi bíróság előtt, vagy a nemzeti bíróságok előtt. A fellebbezési rendszer megléte vagy hiánya valamely felperes személyében való érintettségi feltétele vizsgálatának alapvető eleme, mivel a Bíróság kimondta, hogy ez utóbbi feltételt a hatékony bírói jogvédelemhez való jog elvének fényében kell értelmezni, figyelembe véve a felperest egyénítő egyes körülményeket.

114 A felperes úgy véli, hogy személyében érintett azon okból kifolyólag, hogy az alaprendelet 67. cikkében foglaltakon túl nincs jogorvoslati lehetősége a nemzeti és közösségi bíróságok előtt. Álláspontja szerint ugyanis a megtámadott határozat megfosztotta őt a rendelkezésére álló egyetlen hatékony bírói jogvédelemtől.

115 A CPVO álláspontja szerint a felperesnek megvolt a lehetősége, hogy kifogást emeljen a növényfajta-oltalmi jog bejelentésével szemben, és úgy véli, ha részt vett volna a kifogásolási eljárásban, minden valószínűség szerint személyében is érintett lett volna. Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a közösségi bíróság nem jogosult valamely keresetet elfogadhatónak nyilvánítani azon az alapon, hogy a nemzeti bíróság előtt nincs lehetőség jogorvoslatra. A közösségi jogrend érdeke az, hogy biztosítsa az igazgatási aktusok bírósági felülvizsgálata rendszerének meglétét. Márpedig az oltalmat megadó határozat nem mentesül a bírói felülvizsgálat alól, amennyiben valamennyi közvetlenül és személyében érintett személy megtámadhatja azt a fellebbezési tanács előtt.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

116 Az EK 230. cikk negyedik bekezdésre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy bár ez utóbbit a hatékony bírói védelem elvének fényében kell értelmezni, figyelembe véve a különböző körülményeket, amelyek a felperest megkülönböztethetik, az ilyen értelmezés nem vezethet a kérdéses – és a Szerződésben kifejezetten előírt – feltételtől való eltéréshez a Szerződésben a közösségi bíróságoknak biztosított hatáskör túllépése nélkül (a Bíróság C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 44. pontja, a C-167/02. P. sz., Rothley és társai kontra Parlament ügyben 2004. március 30-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3149. o.] 47. pontja, valamint a C-263/02. P. sz., Bizottság kontra Jégo-Quéré ügyben 2004. április 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2004., I-3425. o.] 36. pontja). Mivel a fenti 78–84. pontokban megállapítást nyert, hogy az alaprendelet 68. cikke értelmében vett „személyében érintett személy" fogalmát az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján benyújtott keresetek elfogadhatóságára vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében kell alkalmazni, e megállapítások szintén irányadóak a jelen ügyben.

117 Egyébiránt emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 59., 67. és 68. cikkének értelmében bármely, az igazgatási eljárás folyamán a közösségi növényfajta-oltalmi jog megadásával szemben írásbeli kifogást benyújtó személy fellebbezést nyújthat be a

fellebbezési tanács előtt (lásd a fenti 80. pontot). Ezen túl, az alaprendelet 68. cikke ugyanezen fellebbezés lehetőségét megnyitja bármely személy előtt, aki ugyan nem vett részt az eljárásban, és aki az ezen eljárás eredményeként meghozott határozatnak nem címzettje, de a határozat őt közvetlenül és személyében érinti. Következésképpen, mivel a fellebbezési tanács előtti fellebbezés lehetőséget teremt a továbbiakban arra, hogy a közösségi bírósághoz forduljanak, a felperes helytelenül hivatkozik jelen ügyben a hatékony bírói jogvédelem hiányára.

118 Következésképpen a jogalap ezen részét el kell utasítani.

119 A fentiekből következően a második jogalapot el kell utasítani.

Az indokolási kötelezettség elmulasztásából eredő harmadik jogalapról

A felek érvei

120 A felperes emlékeztet arra, hogy a Bíróság kimondta, hogy ahhoz, hogy valamely aktust indokoltnak lehessen tekinteni, világosan és egyértelműen kell megjelenítenie az azt meghozó intézmény érvelését, oly módon, amely lehetővé teszi az érintettek számára a meghozott intézkedés indokainak megismerését, és az illetékes bíróságnak a felülvizsgálat gyakorlását. A megtámadott határozat ezen követelménynek nem felel meg, mivel a fellebbezési tanács nem vizsgálta az Anecoop szövetkezet eljárási jogosultságát, noha az olyan tevékenységet folytat, amint azt egyébiránt a fellebbezési tanács is elismerte, amelyet az oltalmat megadó határozat jelentékenyen érint. A felperes hangsúlyozza, hogy ezt a körülményt kapcsolatba kell állítani a fellebbezési tanács azon határozatával, mellyel nem engedélyezte, hogy a felperes kiegészítse az

ügy iratait annak bizonyítása céljából, hogy tagjait növényianyag-forgalmazói minőségükben komolyan érintette a határozat. A fellebbezési tanács nem vizsgálta, hogy a felperes tagjai ezen minőségükben érintettek-e az oltalmat megadó határozat által. Egyébiránt azon állítását, mely szerint számos olyan személy van, aki az oltalom alatt álló fajta növényi anyagainak lehetséges forgalmazója, és a felperest a szóban forgó ágazat bármely többi szereplőjétől nem különbözteti meg, egyetlen dokumentummal vagy információval sem támasztotta alá.

121 Ezen túl a felperes, mint termelő eljárási jogosultságának cáfolása során a fellebbezési tanács annak megállapítására szorítkozott, hogy a felperes a termelők érdekeit képviseli, anélkül hogy további vizsgálatot folytatott volna le. Következésképpen a fellebbezési tanács nem indokolta, hogy határozatát mire alapozza.

122 Végezetül pedig, azzal, hogy nem indokolta, hogy az állami támogatásokra vonatkozó eljárások mennyiben különböznek az alaprendeletben foglalt eljárásoktól, sem azt, hogy e különbségek mennyiben bírnak akkora jelentőséggel, hogy megakadályozzák az állami támogatások tárgyában meghatározott elveknek a jelen ügyre való analógia útján történő alkalmazását, a fellebbezési tanács elmulasztotta indokolási kötelezettségét.

123 A CPVO és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

124 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség olyan lényeges formai követelmény, amelyet külön kell választani az indokolás megalapozottságától, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik (a Bíróság C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2001. március

22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2481. o.] 35. pontja). Továbbá az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az EK 235. cikk által megkövetelt indokolásnak világosan és egyértelműen kell megjelenítenie az azt meghozó intézmény érvelését. E kötelezettségnek kettős célja van: lehetővé teszi egyrészt az érdekelt számára, hogy megismerhesse a meghozott intézkedés okait, és ezáltal védhesse jogait, másrészt a közösségi bíróság számára, hogy ellenőrzést gyakorolhasson a határozat jogszerűsége felett (a Bíróság C-350/88. sz., Delacre és társai kontra Bizottság ügyben 1990. február 14-én hozott ítéletének [EBHT 1990., I-395. o.] 15. pontja; a T-188/98. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1959. o.] 36. pontja, valamint a T-16/02. sz., Audi kontra OHIM [TDI] ügyben 2003. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5167. o.] 88. pontja).

125 Jelen ügyben a fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat lehetővé teszi a felperes számára, hogy védelmezze jogait, és az Elsőfokú Bíróság számára, hogy felülvizsgálatot gyakorolhasson. Egyébiránt a fellebbezési tanács megvizsgálta a felperes eljárási jogosultságát az Anecoop szövetkezet állítólagos tevékenységeinek vonatkozásában (a megtámadott határozat indokolási része 3. pontjának negyedik–ötödik bekezdése), az egyéni mandarintermelők felperes által történő esetleges képviselete vonatkozásában (a megtámadott határozat indokolási része 3. pontjának nyolcadik–tizedik bekezdése), valamint az állami támogatásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlat jelen tényállásra történő esetleges alkalmazásának vonatkozásában (a megtámadott határozat indokolási része 3. pontjának tizenegyedik bekezdése). A fellebbezési tanács bemutatta azokat az okokat, amelyeknél fogva úgy vélte, hogy a bemutatott három eset nem alkalmazható vagy nem elegendő a felperes eljárási jogosultságának megállapítása céljából. Ebből következik, hogy a felperes megalapozatlanul állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása e tekintetben hiányos.

126 Mindenesetre az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a felperesnek nem fűződik jogos érdeke a határozat alaki hiba miatti megsemmisítéséhez abban az esetben, ha a határozat megsemmisítésével csak a megsemmisített határozattal érdemben azonos új határozat meghozatalára kerülhetne sor (lásd a Bíróság 117/81. sz., Geist kontra Bizottság ügyben 1983. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 2191. o.] 7. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-43/90. sz., Díaz García kontra Parlament ügyben 1992. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2619. o.] 54. pontját, valamint a fent hivatkozott TDI-ügyben hozott ítélet 97. pontját; lásd e tekintetben ugyancsak az Elsőfokú Bíróság T-261/97. sz., Orthmann kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 20-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ I-A-181. és II-829. o.] 33. és 35. pontját).

127 Jelen esetben a második jogalap elemzéséből kiderül (lásd a fenti 77–110. és 116–119. pontokat), hogy a felperes nem nyújtott be egyetlen olyan bizonyítékot sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy rendelkezik az alaprendelet 68. pontjában foglalt eljárási jogosultsággal, következésképpen a megtámadott határozat indokolás hiánya folytán történő megsemmisítése kizárólag a megsemmisített határozattal azonos új határozat meghozatalát eredményezheti. Ki kell jelenteni tehát, hogy a felperesnek nem fűződik jogos érdeke a megtámadott határozat indokolás hiánya folytán történő megsemmisítéséhez.

128 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

129 Ilyen körülmények között a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

130 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a CPVO és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.

2) Az Elsőfokú Bíróság a Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valencianát kötelezi a költségek viselésére.

Forwood Pelikánová Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. január 31-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

N. J. Forwood

elnökként eljáró bíró

Tartalomjegyzék

Jogi háttér ..... II - 37

A jogvita előzményei ..... II - 39

A felek kérelmei ..... II - 41

Indokolás ..... II - 42

A végrehajtási rendelet 49. és 50. cikkének megsértéséből, továbbá a gondosság és a gondos ügyintézés elvének megsértéséből eredő első jogalapról ..... II - 43

Az első jogalapnak a végrehajtási rendelet 49. cikke megsértéséből, valamint a gondosság és a gondos ügyintézés elvei megsértéséből eredő első részéről ..... II - 43

A felek érvei ..... II - 43

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 46

Az első jogalapnak a végrehajtási rendelet 50. cikke megsértéséből, valamint a gondosság és a gondos ügyintézés elvei megsértéséből eredő második részéről .. II - 51

A felek érvei ..... II - 51

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 52

A felperes eljárási jogosultsága figyelmen kívül hagyásából eredő második jogalapról .. II - 55

A második jogalap első részéről, mely abból ered, hogy a felperes és tagjai az oltalmat megadó határozat által személyükben érintettek ..... II - 55

A felek érvei ..... II - 55

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 62

A második jogalapnak a hatékony bírói jogvédelem hiányából eredő második részéről ..... II - 72

A felek érvei ..... II - 72

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 73

Az indokolási kötelezettség elmulasztásából eredő harmadik jogalapról ..... II - 74

A felek érvei ..... II - 74

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja ..... II - 75

A költségekről ..... II - 77